

UMUT

Kültür – Sanat - Edebiyat

Mine KARADAŞ

BARDAĞIN DOLU KISMI

Mutluluk, hayatımızın kurgulu bir tatlı rüyasıdır. Onunla hayata bağlanırız. Her an yakalamak isteriz ama tuttuğumuz zamanda bırakmak istemeyiz. Aslında mutluluk bizden çok uzak olan bir şey değildir. Sadece anımı kollar ve bir anda ortaya çıkar. Kaygı, üzüntü olmadan hep onunla olmak isteriz ancak onu kaybetmemek için kendimiz de bir şeyler yapmalıyız. Hayatta karşı cesaretimiz gidince işte o an mutluluğu hepten kaybederiz. Korkaklık, mutluluğun korkulu rüyası gibidir. Eğer mutlu olmayı istiyorsak korkularımızdan sıyrılıp cesaretle olayların üzerine gitmeliyiz. Hayatımızın her anını doya doya, içtenlikle yaşamak kaygılı ve üzüntülü olmamak istiyorsak mutlu olmayı bilmeliyiz. Problemleri gördüğümüz zaman üstesinden gelebileceğimize inanmalıyız. Olumsuzlukları gördüğümüzde durumun olumlu yönleri vurgulamalıyız. Bardağın boş tarafını değil dolu yönünü görmeliyiz. En önemlisi de çok kötü bir şey olduğunda onun olumsuz etkilerini üzerimizden hemen atmaya çalışmalıyız yoksa mutluluğu tekrar yakalamamız zorlaşır. Bunları yapan insan mutlu olmayı ve mutlu edebilmeyi bilen insandır.

Elif Yağmur GÜLER

BİZİ BULAMAMIŞLAR

Şu insanoğlu var ya,
İcat etmedik şey bırakmamış.
Televizyonu bulmuş ama
Bizi bulamamış.

Zekilik fıskırıyor gözlerinden.
Dünyanın öbür ucundaki kişiyle,
Görüntülü konuşmuş ama
Bizdeki bizi görememiş.

Elektriği de bulmuş tekerleği de.
Sonra araba yapmış, uçanını da çıkarmış.
Elektriklisini de bulmuş ama
Bizi bulamamış.
Telefonu da bulmuş interneti de.
Sonra cebime de sığdırmış bir tane.
Üye yapmış beni sosyal medyaya.
Bu sefer bizi kaybetmiş, insanoğlu.

Şevval Sıla TUĞLUCA

YALNIZLIĞIMI AYDINLATAN GÜNEŞ

Yalnızlığıma, odanın penceresinden sızan, adeta bana selam verircesine içten, sıcak ve samimi bir ışıkla başladım. Yalnızlığımı gidereceğim belki de dost olabileceğim o ışık... Gülü seven dikenine katlanır, diye bir söz vardır ya işte tam öylesine kavurucu ama öylesine kalbimde oluşmuş buz kütesini eritecek kadar sıcak ve içten...

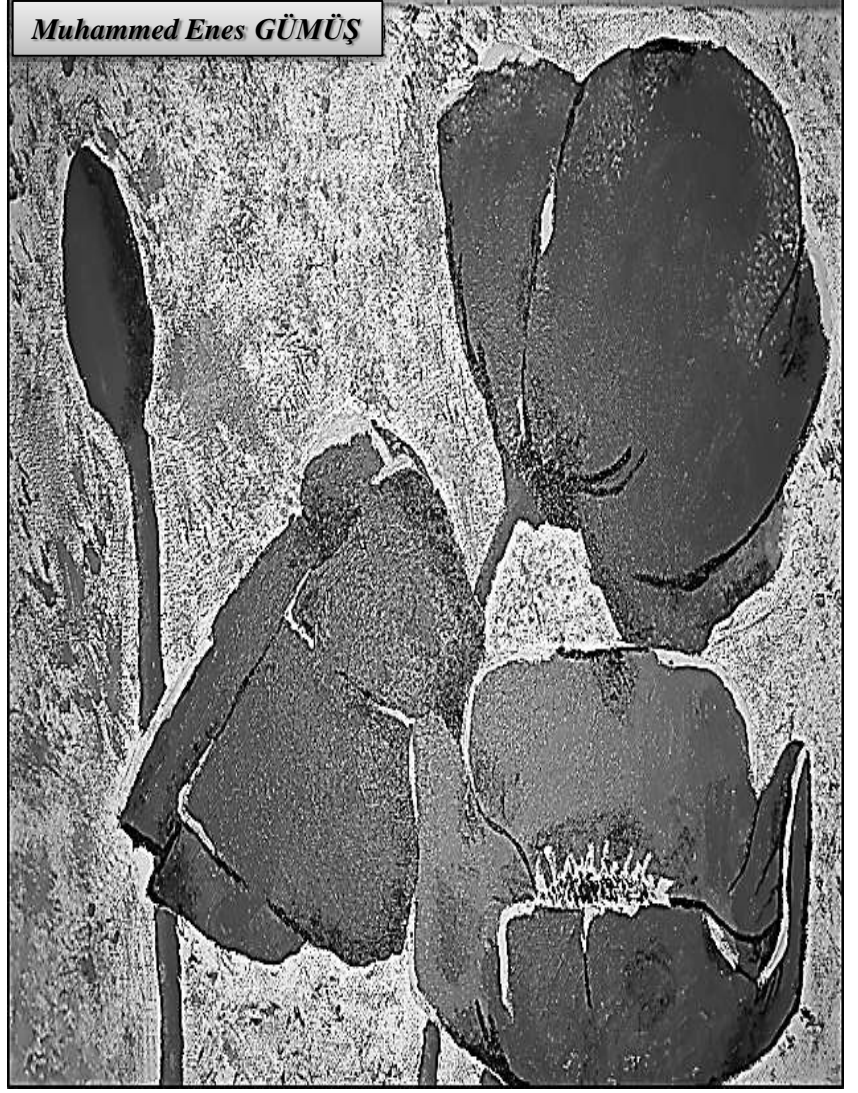
Perdeyi çektim, sokakta sessizlik hâkimken bile parıltılarıyla köşe bucak her yeri aydınlatan dostum bile diyeceğim güneşe selam verdim. Ağaçlar, çiçekler onun ışığıyla aydınlanan her yer adeta hayat buluyordu. Başımı çevirdiğimde ise o soğuk dört duvar arasında kalemimin gıcirtısı ve saatin o uyumlu tik tak sesleri vardı ama yine kafamı çevirdiğimde biraz olsun tebessüm veren güneşim vardı.

Yağmurdan sonra güneş açınca bir gökkuşağı oluşur ya işte yine o günlerden birinde yüzüm asık, kalbim buruk, kaşlarım çatık sokakta adım attığım anda çamur olan ayakkabılarımla mutsuzca dolaşıyordum. Gökkuşağı çıktı karşıma. Güneş yine bana gülümsüyordu. Üzüntümü unuttum bir an. Hayal dünyama dalıp gittim. Gözümün içinde bir ışık parlar oldu. Güneşimin ışığıydı o. Benim güzel arkadaşımın ışığı...

Güneş hayatta beni mutlu edecek şeylerden birisi ve listenin en başında. Onun için kışları düşünceli ve kederli olurum ancak yaz geçiverdik mi unutulurum kışı. Benim için kötüsü ise yaz bitip sonbahara geçiştir. Kimileri için ağacın yapraklarının sararıp döküldüğü andaki manzaraya doyum olmaz. Benim için ise o ağaç kendisinden bir şeylerin eksildiğini hissettiği an karamsarlığa kapılır. Aynı benim iç dünyam gibi. Benim özümü oluşturan ne varsa kaybolursa iyi ya da kötü olsun üzüntü kaplar içimi. Sonbahar mevsiminden hoşnut olmam anlayacağınız. Yaz ise öyle mi? Asla değil. Güneş çıkıp etrafına neşe saçıyor. En azından benim için öyle. Belki de benim için neşe saçıyordur. Olamaz mı?

Güneş öyle güzel bir şey ki benim gibi kalbine buz kütesi oturan her şeyi ısıtıyordu bugün de. Bu bir insan olsun, hayvan olsun ya da balkonumuzda kuruyan çamaşırlar olsun. Sıcak hepsinin kalbine öyle işlemiş ki ne insanların ne hayvanların sesleri vardı ama yine de yalnızlık vardı. Kaybolmayan, kaybolamayan yalnızlık... Güneş yalnızlığımızı ısıtabilir mi? Bence evet. Güneş hepimize ulaşır yeter ki biz gölgeden çıkmayı becerebilelim. Her kalbe ulaşacağına eminim. Yalnızlıklarınızın güneşle eriyeceğine de...

Ali Ankara'nın Çubuk ilçesinde okuyan sessiz, içine kapanık bir ilkokul öğrencisiydi. Ali beşinci sınıfa başladığı zaman hayatının tamamen değişeceğini bilmiyordu. O ilkokul öğretmeninden çok korkuyordu. Sınıfta en son o okumaya geçmişti. Herkes hikâye okurken o hala kelime fişlerini okuyordu. Öğretmeni Ali'nin hep tembel, başarısız olduğunu babasına söylüyor, babasına Ali'yi kötülüyordu. Babasına Ali'yi ilkokuldan sonra sanayide birinin yanına çırak olarak vermesini tavsiye ediyordu. Ancak 5. sınıfa başladığında babası Ali'ye öğretmenin değiştiği haberini verdi. Bu yüzden Ali çok mutluydu ancak biraz da kaygılıydı. O yüzden kahvaltısını yapmadan üstünü giydi ve evden çıktı. Koşarak okula gitti. Sınıfına girdi ve öğretmeni beklemeye başladı. Öğretmeni sınıfa girdiğinde Ali titremeye başladı. Sınıfın çalışkanı Zeynep'e baktı. Yüzünde güller açıyordu. Öğretmen sınıfa girdi ve yerine oturdu. Herkesin adını sordu. Sınıfta öğretmenin dikkatini bir tek Ali çekti. Ali'nin önünde bir torba ve bu torbanın içinde kelime fişleri vardı. Ali kendini kötü hissetti. Daha sonra öğretmeni Ali'nin okumaya yeni geçtiğini anladı ve Ali'yi mahcup etmemek için sadece adını sordu. Ertesi gün öğretmeni Ali'yi tahtaya kaldırdı ve bir soru sordu. Tahtada öylece kala kaldı. Arkadaşları gülüşmeye başladı. Öğretmenleri durumu görünce Ali'yi idareye sınıf defterini almaya gönderdi. Ali gittiğinde öğretmeni sınıfı uyardı. Ali'ye gülmelerinin çok yanlış olduğunu anlattı. Ali döndüğünde sınıfta çit yoktu. Sonra zil çaldı, herkes evine gitti. Ali eve gittiğinde yemeğini yedi ve hemen odasına girdi. Ders çalışmaya başladı ilk defa. Ertesi gün sabah kalktı formasını giydi, kahvaltısını yaptı, heyecanla okula gitti sınıfına girdi. Sınıfta bir kişi bile yoktu. Açtı defterini ve ders çalışmaya başladı. Arkadaşları da yavaş yavaş sınıfa gelmeye başladı ve öğretmenleri de geldi. Öğretmenleri sınıfı selamlayıp yerine oturdu. Daha sonra ders işlemeye başladılar ancak Ali öğretmenin anlattıklarını daha dikkatli dinlemeye başladı. Derslere daha farklı bakar oldu. Öğretmeni de artık onunla bire bir ilgileniyor, hali hatırını soruyordu. Aradan dört ay geçti. Bu dört aylık süre zaafında Ali çok başarılı bir öğrenci olmuştu. Sınavları çok iyi geçmişti. Karne günü Ali'nin içinde minik bir korku ve heyecan vardı. Üzerine en güzel giysilerini giydi. Kahvaltısını yapmadan çıktı. Açtı ama heyecanından açlığını bile hissetmiyordu. Okula nihayetinde vardı. Merdivenleri olabildiğince hızlı çıktı. Sınıfa girdi ve öğretmeni beklemek için sıraya oturdu. Avuçlarının içi terden adeta göl olmuştu. Öğretmeni yavaş adımlarla sınıfa girdi, küçük bir konuşmanın ardından karneleri dağıtmaya başladı. Ayşe, Fatma derken sıra Aliye geldi.

Muhammed Enes GÜMÜŞ

Dizlerinin bağı çözüldü sanki. Zar zor yerinden kalktı ve öğretmenin yanına gitti, karnesini aldı. Karnenin yanında bir de teşekkür belgesi vardı. Öğretmeni onu tebrik etti. Ali öğretmenin kulağına bir şey söylemek istediğini belirtti. Öğretmeni başını eğdi. Ali öğretmenin kulağına: "Öğretmenim siz bana inanmasaydınız, benimle ilgilenmeseydiniz ben de bu başarıyı elde edemezdim." dedi. Karne dağıtımdan sonra koşarak babasının yanına gitti. Karnesini ve teşekkür belgesini gösterdi. Babası şaşırılmıştı. Ali'den böyle bir şey beklemiyordu. İlk defa babası tarafından takdir edildi. Ancak babası durumu merak ettiği için öğretmenin yanına gitti ve Ali'deki bu değişimi sordu. Öğretmeni bunu Ali'nin kendisinin başardığını söyledi. Kendisinin sadece Ali'yi başarabileceği konusunda yüreklendirdiğini söyledi. Yıl sonu geldiğinde Ali bu sefer takdir aldı...

Lütfi KİPER BAHAR

Çoğu zaman yağmurdu,
Bardaktan boşanırcasına,
Yüzümü bulutlara kaldırıp,
Dua eder gibi, kuşlara.

Rüyada mıyım, gerçek mi bu?
Hem var gibiyim, hem yok gibi,
Kulak ver gümbürtüsüne,
Baharın, gençliğine ve aşkına.

Duy güneyden estiğini rüzgârın,
Göreceksin neler olacak yarın.
Yuvada çırpınan yavru kuşların,
Uçmak hevesinde bahar geliyor.

Şevval GURBET

HAYAL PENCEREMDEN SAYFALAR

**Bir uçurtmam olsa,
Beni gökyüzüne çıkaracak,
Dünyanın acımasızlığından,
Kötülüğünden beni kurtaracak.**

**Ulaşabildiğim gökkuşağım olsa,
Biraz olsun hayattan uzaklaştıracak,
Renkleriyle etrafını canlandıran,
Çiçek gibi mis kokacak.**

**Bir asansörüm olsa,
Güneşe ulaştıracak,
Yaksın ama beni,
Dünya gibi kandırmayacak.**

**Bir balonum olsa,
Bulutlara konduracak,
Bulut gibi kalbi yumuşak,
Arkadaşlar kazandıracak.**

**Bir merdivenim olsa,
Aya ayak bastıracak,
Onunla seyre dalıp,
Yıldızları saydıracak.**

**Bir uçağım olsa,
Gökten aşağı baktıracak,
Başımı döndürmeden,
Kuş gibi uçuracak.**

**Hayal penceremden sayfalar,
Bir mucize bile olsa,
Elbet beni anlayacak,
Gözleri umut dolu çocuklar.**

Miray USANMAZ

SİYAH VE BEYAZ

Siyah ve beyaz gibi iki zıt renk... Halk arasında iyilik ve kötülüğü simgeleyen bu renkler aslında anlamca bizlere çok şey ifade ediyor. Örneğin, şişman bir vücuda sahipsek genellikle siyah kıyafetler tercih ederiz. Bir kusuru örtmek için kötülüğün renginden yardım alırız. Kötülüğün renginin bizi her zaman koruyup kollayacağını düşünsek de yarın o kıyafeti çıkarınca yine geriye şişman bir biz kalırız. Siyahın bize dostluğu bu kadardır. Gelelim beyaza. Beyazın da işi zor aslında. Beyaz bir kıyafet giysek her daim yemek yerken, kahve içerken dikkat etmemiz gerekir çünkü üstüne bir şey dökülürse kıyafetimiz kökten boşa çıkacak. Diyorum ya, onunda işi zor. Üzerine dökülen bir kötülük tüm beyazları birden yok edecek. Beyaz bir kâğıdın üzerine siyah bir boya dökülmesi, tıpkı iyiliğin üzerine bir kötülük dökülmesi gibi. Beyazın üzerindeki kötülük hemen de fark ediliyor. Temiz kalbin içine bir kötülük eklenince hemen kötüye dönüşürken, siyah kalbin içine yine yeni bir kötülük eklenince daha kötü olmamasının sebebini bir türlü anlayamamışım. Bembeyaz bir insanın tek bir tane kötülük yapması onu kötü kılmaz. Ne de simsiyah bir insana beyaz bir iyilik sürülmesi o insanı iyi yapabilecek kadar güçlü değildir.

Ebrar DURSUN

Zeynep DÖNMEZ

BENİM HİKÂYEM

31 Ocak 2015

Küçüklüğümde beri bende yunus polis hayranlığı vardı. Gözümde değeri git gide artan bir meslek haline gelmişti. Bir mesleğe bu kadar bağlanmam hata mıydı? O gün bayan bir yunus polis, yanında erkek bir yunus polisle okulumuza gelmişti. Gelme nedenleri neydi bilmiyordum ama o anki mutluluk var mıydı başka birinde? Bizim okulda olma nedenlerini bilmesem de bundan rahatsız olmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Bayan polis, gözleri yeşilin en korkutucu tonuyla etrafa kararlı bakışlar atıyordu. Keskin yüz hatları, ilgiyi üzerlerine çekiyordu. Motosikletlerinin önünde etrafı kolluyorlardı. Onları görünce yanlarına koşup onlara sarılmaktan kendimi alıkoyamadım. Önce şaşırılmış olsalar da sonra sarılışıma karşılık vermişlerdi. Aslında kızmalarımı bekliyordum ama yanılmışım. Aksine fazlasıyla samimilerdi. Onlara sarılmak bana bir şey kazandırmazdı. Biliyorum ama olsun. Ben tam konuşmaya başlayacakken babamın "Hadi uyan! Daha kahvaltı edeceksin." demesiyle uyandım. Battaniyemi üstüme çekip tekrar rüyaya devam etmeye çalışmışım ama uyuyamadım. Hışımla ayağa kalkıp rüyamı düşünmeye devam ettim. Gerçekten polis olmayı çok istiyordum. Bunu rüyalarım bile girmesinden anladım. Her geçen gün bu mesleği olmak için daha da hırslanıyorum.

Berat ÖZTÜRK

BİR ZAMAN MAKİNEM OLSAYDI

Eğer bir zaman makinem olsaydı bir şeyler yapmak isterdim. O da geçmişe gitmek. Bazılarınız neden gelecek değil de geçmiş, diye düşünmüş olabilirler. Cevabı basit. Geleceği zaten yaşayacağız. Gelecekte, elbette ki yaşama imkânımızın olmayacağı bir kısım da bulunacak.

Ezgi YURUL

JAPONYA GEZİM

Eğer bir gün olur da Japonya'ya gidersem yapacağım ilk iş yerinde suşi yemek olur. Suşi insanların çiğ balık olarak adlandırdıkları bir yiyecek fakat insanlar daha doğrusu Türkler pek doğru bilmiyor çünkü asıl çiğ balık sashimi denen bir yiyecektir. Sashimi bazen tabağa konulduğunda balığın ağzı halen hareket etmekte olabilir. Sushi ise bundan çok farklı olarak haşlanmış balık, pirinç ve yosun olmak üzere üç farklı katmandan oluşur. İnsanlar haşlanmış balığı pişmemiş olarak adlandırıyorlar. Yemek işi son bulduktan sonra ise Meiji Tapınağı'nı gezmeye giderim. Bu en güz güzel yanı etrafında yeşillik alanlar ve ağaçlar olmasıdır. Bu tapınak benim için Japonya'daki en güzel tapınak. Daha sonra ise Fuji Dağı'na giderim. Buraya gitmemin sebebi hayatımda bir daha asla göremeyeceğim bir manzarayı görmek ve hava alıp güzel Japonya'nın en yüksek yerinden Japonya'yı seyretmek. Fuji Dağı'nı ünlü bir Japon ressam kağıda dökmüş ,bu sayede Fuji Dağının ünü bütün dünyaya yayılmıştır. Üç gün kalacağım Japonya'da, 2. günün sonunda ve 3. günün başında ikişer saatlik anime çizim dersleri alırım. Anime demek bir nevi Japon çizgi film sanatı demek. Her ne kadar dört saatle anime çizmeyi öğrenemeyecek olsam bile en azından anime çizen birini izlemiş olurum. Üçüncü günün öğle saatlerinde hediyelik eşya satan mağazalardan sevdiğim için birkaç hediye alırım ama hepsinden önemlisi kendime bir mavi kimono alırım. 20.00'de gelecek olan uçağımdan üç saat önce Japonya'nın muazzam sahilinde yürürüm. Küçüklüğümde beri düşlediğim Japonya gezimi böyle gerçekleştiririm.

Zaman makinemle ilk olarak 1453 senesine giderdim. Tanıdık bir tarih değil mi? Şanlı atalarımızın İstanbul'a nasıl girdiğini, güzel ve mübarek toprakların nasıl fethedildiğine şahit olmak isterdim. Allahuekber nidaları eşliğinde İstanbul'u gezdikten sonra Fatih Sultan Mehmet ile devleti hakkında müzakere ederdim. Bundan sonra biraz –biraz değil yaklaşık 500 sene sonrası- geleceğe giderdim. II. Dünya Savaşı'nın yaşandığı yıllardayız. Hitler ve Nazi Almanya'sı nükleer gücü keşfetmek üzere. Bunu öğrenen Albert Einstein dönemin ABD Başkanı Roosevelt'e bir mektup yazar. Einstein mektubunda yeni keşfedilen uranyum adlı madenin gelecekte güçlü bir enerji kaynağına dönüşeceğini, bununla çok güçlü bir bomba yapılabileceğini belirtmiştir. Einstein mektubunda böylesine büyük bir gücün Nazilerin eline geçmesinin tehlikeli olduğunu yazmıştır. Daha sonra ABD, bu gücü elinde barındırmaya başladığında Hiroşima ve Nagazaki'ye yüksek güçlü bombalar atmış on binlerin ölmesine neden olmuştur. Einstein ise yazdığı mektuba bin pişman olmuş ve kendisini suçlamıştır. Ben yukarıda bahsettiğim mektubun yazıldığı güne gider ve Einstein'ı uyarırdım. İnsanların ölümünü engellemek isterdim. Sonrada yorgun argın bir biçimde günümüze gelip rahat bir uyku çekerdim.

Enes Buğra KOÇ

KUMBARA

Öğretmenim bir gün girdi sınıfa,

Elinde boş bir kumbara.

Dedi, dolması lazım bunun,

Sevgi, dostluk ve umutla.

Anlamadı birçoğumuz,

Ne için bir kumbara?

Dolar mıydı hiç?

Sevgi, dostluk ve umutla.

Sınıfça olmuş yetim kardeşimiz,

Bir olmasa da annemiz ve babamız.

Tanımasak da birbirimizi,

Bilmesek de dillerimizi.

Harçlığımdan artırır, atarım kumbaraya,

Yemesem de olur çikolata, dondurma.

Umut olur belki azıcık para

Yetim kardeşim ve yarınlara...

İMTİYAZ SAHİBİ

Muharrem TUNCEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Taner KOMAN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Samet ERYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Işıl YAVUZ

YAYIN KURULU

Münevver Çaylı TUNCER

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Stad Caddesi No:45 Çubuk/ANKARA

0312 838 52 24